

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2022 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA

Karolina Kisielewicz

Sędzia WSA

Joanna Kube (spr.)

Sędzia WSA

Agnieszka Góra-Błaszczkowska

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym w dniu 18 sierpnia 2022 r.
sprawy ze skargi Wojciecha Bartoszyńskiego
na decyzję Dowódcy Generalnego Rodzajów Sił Zbrojnych
z dnia 25 listopada 2021 r. nr 270
w przedmiocie ponownego wykorzystania informacji sektora publicznego

oddala skargę

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Maria Rutkowska
Rutkowska Maria
referent stażysta

UZASADNIENIE

Wojciech Bartoszyński, dalej: „wnioskodawca”, „skarżący”, pismem z dnia 26 lipca 2021 r. skierował do Biura Hydrograficznego Marynarki Wojennej wniosek o ponowne wykorzystanie informacji sektora publicznego.

Wnioskodawca, powołując się na art. 21 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1446 z późn. zm.), dalej: „ustawa o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego”, domagał się ponownego wykorzystania komórki mapy ENC PL5GDAŃSK, poprzez przekazanie informacji w postaci plików zgodnych ze standardem Międzynarodowej Organizacji Hydrograficznej IHO S-57, w aktualnej edycji ze wszystkimi poprawkami aktualnymi na dzień udostępnienia. Wskazał, że cel ponownego wykorzystania jest niekomercyjny i służy realizacji jego hobby oraz podał adres e-mail do przekazania wnioskowanych informacji.

Pismem z dnia 5 sierpnia 2021 r. Biuro Hydrograficzne Marynarki Wojennej, wezwało wnioskodawcę do uzupełnienia braków formalnych wniosku poprzez określenie danych wynikających z treści art. 21 ust. 3 pkt 3 i 4 ww. ustawy.

W uzupełnieniu wniosku Wojciech Bartoszyński wskazał, że informacje chce wykorzystywać w celu niekomercyjnym, a na udostępnioną mapę zamierza nanieść uzyskane informacje o obiektach fizycznych interesujących żeglarzy (typu: sklep żeglarski, pralnia, prysznic, sklep spożywczy, punkt tankowania wody lub paliwa itp.) wraz z ich dokładną lokalizacją. Tak stworzony produkt chce dystrybuować bezpłatnie wśród żeglarzy lub innych osób zainteresowanych takim produktem. Udostępnienie będzie odbywać się za pośrednictwem sieci Internet (poprzez publikację na stronie www lub pocztą elektroniczną). Natomiast odnośnie warunków ponownego przekazania stwierdził, że żądana informacja nie została mu przekazana, ani nigdzie nie została udostępniona, wobec czego art. 21 ust. 3 ww. ustawy nie ma zastosowania. Podniósł także, że zgodnie z art. 13 ww. ustawy informacje sektora publicznego co do zasady udostępnia się bezwarunkowo.

Szef Biura Hydrograficznego Marynarki Wojennej, dalej: „organ I instancji”, decyzją z dnia 1 września 2021 r., na podstawie art. 24 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 6 ust. 3 ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego, odmówił wnioskodawcy wyrażenia zgody na ponowne wykorzystanie informacji sektora publicznego wskazanej we wniosku.

Sygn. akt II SA/Wa 195/22

Organ I instancji, uzasadniając rozstrzygnięcie, wskazał na międzynarodowy charakter zadań Biura Hydrograficznego Marynarki Wojennej wynikający z przepisów ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2020 r. poz. 2135 oraz z 2021 r. poz. 234) i rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 20 sierpnia 1999 r. w sprawie współpracy urzędów morskich z Marynarką Wojenną i Strażą Graniczną (Dz. U. Nr 75, poz. 850) oraz na porozumienie dwustronne między Biurem Hydrograficznym Marynarki Wojennej Rzeczypospolitej Polskiej i Norweskim Zarządem Map, Służbą Hydrograficzną Norwegii, które obejmuje współpracę w zakresie funkcjonowania Regionalnego Centrum Koordynacyjnego Elektronicznych Map Nawigacyjnych (RENC) zgodnie z rezolucją 1/1997 Międzynarodowej Organizacji Hydrograficznej.

Powołał się na ratyfikowaną przez Polskę w 1972 r. Konwencję o Międzynarodowej Organizacji Hydrograficznej, sporządzoną w Monako dnia 3 maja 1967 r. (Dz. U. z 1973 r. Nr 11, poz. 78 oraz z 2016 r. poz. 1981), na mocy której utworzono Międzynarodowe Biuro Hydrograficzne (IHO) w celu przyczynienia się, aby nawigacja na całym świecie stała się łatwiejsza i bezpieczniejsza przez udoskonalenie map morskich i dokumentów nautycznych, które koordynuje w skali światowej ustanawianie standardów dotyczących wytwarzania danych hydrograficznych oraz świadczenia usług hydrograficznych. Przywołał ponadto przepisy międzynarodowej Konwencji o Bezpieczeństwie Życia na Morzu, 1974, sporządzonej w Londynie z dnia 1 listopada 1974 r., z późn. zm., SOLAS (Dz. U. z 2016 r. poz. 869 i 2029 oraz z 2017 r. poz. 142).

Wskazał, że Biuro Hydrograficzne Marynarki Wojennej jest wyłącznym producentem ENC (Elektroniczna Mapa Nawigacyjna) na polskie obszary morskie. ENC jest to baza danych znormalizowana pod względem zawartości, struktury i formatu, wydawana do stosowania w Systemach Obrazowania Elektronicznej Mapy i Informacji Nawigacyjnej. ENC jest oficjalną, wektorową mapą elektroniczną zaprojektowaną w celu spełnienia wymagań określonych przepisami ratyfikowanej przez Polskę międzynarodowej Konwencji o Bezpieczeństwie Życia na Morzu (SOLAS).

Według Konwencji SOLAS mapa nawigacyjna lub publikacja nautyczna to mapa lub książka specjalnego przeznaczenia albo specjalnie opracowana baza danych źródłowych, z której taka mapa lub książka jest stworzona i która jest oficjalnie wydana przez Rząd lub w imieniu Rządu przez autoryzowane Biuro Hydrograficzne lub inną odpowiednią instytucję rządową i jest tak sporządzona, aby spełniać wymagania

nawigacji morskiej. ENC tworzone są w oparciu o standard wymiany danych hydrograficznych IHO S-57, który jest jednym ze standardów opracowanych przez Międzynarodową Organizację Hydrograficzną (IHO), skupiającą państwa morskie reprezentowane przez upoważnione narodowe biura hydrograficzne (służby), funkcjonującą na podstawie ratyfikowanej przez Polskę Konwencji o Międzynarodowej Organizacji Hydrograficznej sporządzonej w dniu 3 maja 1967 r. w Monako.

Na podstawie danych tworzonych przez krajowe biura hydrograficzne tworzy się jednolitą zintegrowaną bazę danych obejmującą dany region, z której pobiera się komórki ENC i dostarcza końcowym użytkownikom poprzez sieć dystrybutorów.

Krajowe biura dystrybutorów są odpowiedzialne za dostarczanie wiarygodnych i aktualnych danych do regionalnych centrów oraz za ich aktualizację.

Aktualnie w Europie istnieją dwa regionalne ośrodki koordynacyjne dla map elektronicznych (RENC): w Wielkiej Brytanii (IC-ENC) i Norwegii (RENC PRIMAR), do którego Polska należy na podstawie „Porozumienia dwustronnego pomiędzy Biurem Hydrograficznym Marynarki Wojennej Rzeczypospolitej Polskiej i Norweskim Zarządem Map, Służbą Hydrograficzną Norwegii, dotyczącego funkcjonowania Regionalnego Centrum Koordynacyjnego Elektronicznych Map Nawigacyjnych (RENC)”. Z treści tego porozumienia wynika m.in., iż Norweski Zarząd Map, Służba Hydrograficzna Norwegii poprzez licencjonowanych dystrybutorów sprzedaje ENC zabezpieczone w formacie IHO S-63.

Organ I instancji nadmienił, że zasady przekazywania i udostępniania niekodowanych informacji ENC są określane w odpowiednich porozumieniach o współpracy realizowanych w ramach Krajowego Systemu Bezpieczeństwa Morskiego (KSMB).

Podkreślił, że cała działalność Biura Hydrograficznego Marynarki Wojennej związana z udziałem Polski, między innymi, z tworzeniem ENC przekazywanych RENC PRIMAR, stanowiąca wykonanie zobowiązań Polski wynikających z członkostwa w IHO i MO, regulowana jest umowami międzynarodowymi, w tym, postanowieniami SOLAS, Konwencji o Międzynarodowej Organizacji Hydrograficznej sporządzonej w dniu 3 maja 1967 r. w Monako, a także umowy (porozumienie) dwustronnej łączącej Biuro Hydrograficzne Marynarki Wojennej Rzeczypospolitej Polskiej z Norweskim Zarządem Map, Służbą Hydrograficzną Norwegii, dotyczącej funkcjonowania Regionalnego Centrum Koordynacyjnego Elektronicznych Map Nawigacyjnych (RENC), która to umowa (porozumienie) wprowadza także odpłatność za korzystanie z ENC. Jest ona

zatem objęta regulacjami szczególnymi (zawartymi w umowach międzynarodowych, mających zgodnie z przepisem art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej, pierwszeństwo przed regulacjami krajowymi), które wykluczają stosowanie do niej przepisów ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego.

Organ I instancji wskazał ponadto, że Norweski Zarząd Map, Służba Hydrograficzna Norwegii sprzedaje ENC zabezpieczone w formacie IHO-63 (używając opracowanego przez IHO standardu „S-63-Schemat bezpieczeństwa danych”) poprzez licencjonowanych dystrybutorów.

W związku z powyższym, zdaniem organu I instancji, informacja objęta wnioskiem stanowi oczywisty przedmiot obrotu, podlegający wymianie handlowej (przedmiot o charakterze komercyjnym). Zatem żądanie wnioskodawcy udostępnienia mu wytworzonej przez Biuro Hydrograficzne Marynarki Wojennej bazy danych w formacie ENC w standardzie S-57 (inaczej: żądanie udostępnienia niezakodowanych ENC dystrybuowanych przez RENC PRIMAR) w trybie udostępnienia informacji sektora publicznego służy wyłącznie pominięciu konieczności nabycia licencji niezbędnej do korzystania z tych danych, a w konsekwencji - do uzyskania przedmiotu obrotu handlowego z naruszeniem umowy międzynarodowej łączącej Biuro Hydrograficzne z Norweskim Zarządem Map, Służbą Hydrograficzną Norwegii.

Dowódca Generalny Rodzajów Sił Zbrojnych, po rozpoznaniu odwołania Wojciecha Bartoszyńskiego, decyzją nr 270 z dnia 25 listopada 2021 r., na podstawie art. 127 § 2 i art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.), dalej: „k.p.a.”, oraz art. 23 ust. 4 w zw. z art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1446), utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję Szefa Biura Hydrograficznego Marynarki Wojennej z dnia 1 września 2021 r.

Organ odwoławczy stwierdził, iż decyzja organu I instancji jest zgodna z obowiązującymi przepisami, zaś jej uzasadnienie w sposób wyczerpujący wyjaśnia przyczyny wydanego rozstrzygnięcia.

Zauważył, że organ I instancji omyłkowo w rozstrzygnięciu powołał się na art. 24 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 6 ust. 3 ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego, podczas gdy z uzasadnienia decyzji jednoznacznie wynika, że

Sygn. akt II SA/Wa 195/22

rozstrzygnął sprawę faktycznie na podstawie art. 23 ust. 4 w zw. z art. 6 ust. 3 tej ustawy.

Ponadto podniósł, że organ I instancji, kierując do wnioskodawcy pismo odnośnie uzupełnienia wniosku inicjującego postępowanie, skorzystał, w ramach dokonania oceny dokumentu, z uprawnienia przewidzianego w art. 21 ust. 6 ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji sektora publicznego. Wymóg wskazania celu ponownego wykorzystywania wynika wprost z treści art. 21 ust. 3 pkt 4 tej ustawy.

Organ odwoławczy odwołał się do uzasadnienia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 17 grudnia 2014 r. sygn. akt II SAB/Gd 62/14, który podniósł, że w ustawie z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej nie wprowadzono kompleksowej regulacji dotyczącej funkcjonowania Biura Hydrograficznego. W ocenie Sądu, był to zamierzony zabieg ustawodawcy, ponieważ zasady funkcjonowania Biura Hydrograficznego, związane z wykonywaniem przez nie obowiązków państwowej morskiej służby hydrograficznej i oznakowania nawigacyjnego, przede wszystkim regulują umowy międzynarodowe. Natomiast z art. 1 ust 2 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej wynika, że przepisów tej ustawy nie stosuje się, jeżeli umowa międzynarodowa, której Rzeczpospolita Polska jest stroną, stanowi inaczej. (...). Zasady przekazywania i udostępniania takich niekodowanych ENC są określane w odpowiednich porozumieniach o współpracy podpisywanych przez Szefa Biura i kierownictwo instytucji i służb działających w ramach KSBM. Takie udostępnienie ENC przewiduje umowa międzynarodowa zawarta przez Biuro Hydrograficzne z Norweskim Zarządem Map, Służbą Hydrograficzną Norwegii. Zgodnie bowiem z jej treścią, Biuro Hydrograficzne MW może na podstawie krajowych licencji przekazywać usługi ENC m.in. siłom obrony (*vide* pkt 4 umowy).

Odnośnie wnioskowanego przeprowadzenia, na podstawie art. 78 § 1 k.p.a., dowodów z umów zawartych przez Biuro Hydrograficzne Marynarki Wojennej dotyczących udostępnienia komórek map w formacie S-57, organ odwoławczy wskazał, iż przeprowadzone przez organ I instancji postępowanie dowodowe nie budzi zastrzeżeń, a dokonana ocena dowodów zebranych w sprawie jest prawidłowa. Organ odwoławczy uznał zatem, iż żądanie przeprowadzenia dowodu dla wyjaśnienia okoliczności już bezspornie omówionych przez organ I instancji nie zasługuje na uwzględnienie. Stwierdził, że kwestia udostępniania plików została już rozstrzygnięta

Sygn. akt II SA/Wa 195/22

wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 17 grudnia 2014 r. sygn. akt II SAB/Gd 62/14 oraz wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 stycznia 2017 r. sygn. akt I OSK 1143/15 (orzeczenie prawomocne - www.sip.iex.pl).

Wojciech Bartoszyński pismem z dnia 28 grudnia 2021 r. skierował do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na decyzję Dowódcy Generalnego Rodzajów Sił Zbrojnych nr 270 z dnia 25 listopada 2021 r., w której zarzucił:

- naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 9, art. 11, art. 78, art. 136 k.p.a.,
- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 5 i art. 23 ust. 4 w zw. z art. 6 ust. 3 ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji sektora publicznego,
- naruszenie przepisów art. 8 ust. 1 i art. 9 ust. 1 ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji sektora publicznego oraz art. 8 k.p.a. i art. 32 Konstytucji RP poprzez odmowne załatwienie wniosku o ponowne wykorzystanie tych samych informacji sektora publicznego, przy jednoczesnej zgodzie na ponowne wykorzystanie tych samych informacji przez inne podmioty.

Mając powyższe na uwadze, wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i utrzymanie ją w mocy decyzji organu I instancji oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Skarżący załączył do skargi zawiadomienia, które według niego wskazują na podmioty, z którymi Biuro Hydrografii Marynarki Wojennej udostępniło do ponownego wykorzystania dane w postaci map elektronicznych w formacie S-57, oraz kilka przykładowych umów.

- 1) zawiadomienie o uwzględnieniu wniosku z 14 października 2021 (ponowne wykorzystanie S-57 - kraj)
- 2) zawiadomienie o uwzględnieniu wniosku z 28 października 2021 (ponowne wykorzystanie S-57 - zagranica)
- 3) umowa dwustronna pomiędzy Biurem Hydrograficznym Marynarki Wojennej a NHS w sprawie funkcjonowania RENC (Primar), wraz z nieprofesjonalnym tłumaczeniem skarżącego
- 4) umowa użyczenia - Politechnika Gdańska
- 5) umowa przekazywania - Akademia Morska w Gdyni
- 6) porozumienie w sprawie udostępnienia danych - Astri Polska Sp. z o.o.
- 7) umowa dotycząca praw do posiadania i przetwarzania danych - Jeppesen Poland

8) umowa licencyjna dotycząca praw do posiadania produktów - Magie Instinct Software.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie podtrzymując dotychczasową argumentację.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Przedmiotem żądania skarżącego ujętym we wniosku z dnia 26 lipca 2021 r. było ponowne wykorzystanie w celach niekomercyjnych w oparciu o art. 21 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1446 z późn. zm.) komórki mapy ENC PL5GDAŃSK, poprzez przekazanie informacji w postaci plików zgodnych ze standardem Międzynarodowej Organizacji Hydrograficznej IHO S-57, w aktualnej edycji ze wszystkimi poprawkami aktualnymi na dzień udostępnienia.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ww. ustawy, przez informację sektora publicznego należy rozumieć każdą treść lub jej część, niezależnie od sposobu utrwalenia, w szczególności w postaci papierowej, elektronicznej, dźwiękowej, wizualnej lub audiowizualnej, będącą w posiadaniu podmiotów, o których mowa w art. 3, tj. podmiotów zobowiązanych do udostępniania lub przekazywania informacji sektora publicznego. Natomiast przez ponowne wykorzystywanie należy rozumieć wykorzystywanie przez osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, zwane dalej „użytkownikami”, informacji sektora publicznego, w celach komercyjnych lub niekomercyjnych innych niż pierwotny publiczny cel, dla którego informacja została wytworzona (ust. 2).

W sprawie niniejszej informacja będąca przedmiotem wniosku, jest informacją sektora publicznego w świetle art. 2 ust. 1 ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego. Okoliczność ta nie była kwestionowana przez strony w toku postępowania.

Również Szef Biura Hydrologii Marynarki Wojennej - adresat wniosku inicjującego postępowanie - jest co do zasady zobowiązany do udostępniania informacji sektora publicznego (art. 3 ww. ustawy).

Istota sprawy sprowadza się do oceny czy wniosek, w którym zainteresowany domaga się udostępnienia mu komórki mapy ENC PL5GDANSK w oparciu o standard wymiany danych hydrograficznych IHO S-57, mógł być uwzględniony na zasadach określonych tą ustawą.

Sygn. akt II SA/Wa 195/22

Zdaniem Sądu, w przedmiotowej sprawie organy prawidłowo przyjęły, że prawo do ponownego wykorzystania żądanych przez wnioskodawcę informacji sektora publicznego zostało ograniczone na podstawie innych ustaw (art. 23 ust. 4 w zw. z art. 6 ust. 3 ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego).

Należy wskazać, iż elektroniczna mapa nawigacyjna (ENC) jest oficjalną, wektorową mapą elektroniczną zaprojektowaną w celu spełnienia wymagań określonych przepisami Konwencji SOLAS. Elektroniczna mapa nawigacyjna (ENC) stanowi element Światowej Bazy Danych Elektronicznej Mapy Nawigacyjnej (WEND) opracowanej przez Międzynarodową Organizację Hydrograficzną (rezolucja 1/1997) dla wdrożenia w życie postanowień Konwencji SOLAS, której podstawowym przeznaczeniem jest stosowanie w Systemach Obrazowania Elektronicznej Mapy i Informacji Nawigacyjnej (ECDIS – Electronic Chart Display and Information System), a więc w urządzeniu nawigacyjnym o określonym standardzie umożliwiającym prowadzenie nawigacji bez użycia map papierowych. Zatem elektroniczna mapa nawigacyjna (ENC) powstaje w oparciu o postanowienia Konwencji o Międzynarodowej Organizacji Hydrograficznej podjęte dla wdrożenia w życie Międzynarodowej Konwencji SOLAS, a więc na podstawie ratyfikowanych przez Polskę aktów prawa międzynarodowego. Strony Konwencji o Międzynarodowej Organizacji Hydrograficznej poprzez jej przyjęcie zobowiązały się kontynuować współpracę w dziedzinie hydrografii czego następstwem są określone rozwiązania organizacyjne i konieczność dalszej kooperacji (art. II Konwencji).

Konsekwencją tej współpracy jest nie tylko budowanie światowej Bazy Danych Nawigacyjnych Map Elektronicznych (WEND), a także powstanie Regionalnych Centrów Koordynacji Elektronicznych Map Nawigacyjnych (RENC), których celem jest integrowanie elektronicznych map nawigacyjnych (ENC) pochodzących z poszczególnych krajów stron Konwencji o Międzynarodowej Organizacji Hydrograficznej w jedną bazę danych elektronicznych map nawigacyjnych. Skutkiem powyższej międzynarodowej współpracy jest uznanie przez Międzynarodową Konferencję Hydrograficzną standardu S-57 za oficjalny standard wymiany danych hydrograficznych przez strony Konwencji o Międzynarodowej Organizacji Hydrograficznej.

Mając z kolei na uwadze, że skoro Biuro Hydrograficzne Marynarki Wojennej, które wykonuje zadania państwa związane z prowadzeniem, koordynowaniem

Sygn. akt II SA/Wa 195/22

i nadzorowaniem prac w zakresie hydrografii i kartografii morskiej (art. 41a ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej - Dz.U. z 2020 r. poz. 2135 z późn. zm.), w tym także w zakresie budowania światowej Bazy Danych Nawigacyjnych Map Elektronicznych (WEND), zawarto porozumienie z Norweskim Zarządem Map i Służbą Hydrograficzną Norwegii, statuując Regionalne Centrum Koordynacji Elektronicznych Map Nawigacyjnych (RENC), to porozumienie to należy uznać za podjęte w wykonaniu postanowień Konwencji SOLAS oraz Konwencji o Międzynarodowej Organizacji Hydrograficznej.

Gwarantuje ono realizację usługi ENC poprzez wysyłanie na serwer elektronicznych map nawigacyjnych (ENC) i umożliwienie odbiorcom dostępu do owych danych w powszechny i nieograniczony sposób, gwarantując jednocześnie poprzez licencjonowane dystrybuowanie usługi ENC interes ekonomiczny zarówno Regionalnego Centrum Koordynacji Elektronicznych Map Nawigacyjnych (RENC), który działa wg. zasady „nie dla zysku ale zwrotu kosztów utrzymania”, jak i krajowych biur hydrograficznych wykonujących zadania państw stron Konwencji o Międzynarodowej Organizacji Hydrograficznej.

Istotną zatem kwestią jest to, iż dostęp do elektronicznych map nawigacyjnych (ENC), zarówno poprzez otwarty standard S-57, jak i poprzez usługę ENC udostępniającą elektroniczne mapy nawigacyjne (ENC) poprzez standard S-63, który również jest uznany za oficjalny standard wymiany danych hydrograficznych przez strony Konwencji o Międzynarodowej Organizacji Hydrograficznej, przy czym realizowany jest on w schemacie bezpieczeństwa danych zapewniającego szyfrowanie i uwierzytelnienie danych, odbywa się w oparciu o regulacje prawa międzynarodowego mające swe źródło zarówno w Międzynarodowej Konwencji SOLAS, jak i w Konwencji o Międzynarodowej Organizacji Hydrograficznej, oraz także rezolucji 1/1997 Międzynarodowej Organizacji Hydrograficznej i porozumienia zawartego przez organ administracji publicznej wykonujący zadania państwa związane z prowadzeniem, koordynowaniem i nadzorowaniem prac w zakresie hydrografii i kartografii morskiej z Regionalnym Centrum Koordynacji Elektronicznych Map Nawigacyjnych (RENC).

Analiza powyższych regulacji prawa międzynarodowego pozwala na stwierdzenie, iż prawo do ponownego wykorzystywania elektronicznych map nawigacyjnych (ENC) zarówno poprzez otwarty standard S-57, jak i poprzez standard S-63 jest ograniczone na podstawie innych ustaw.

Sygn. akt II SA/Wa 195/22

Pierwszy z powyższych standardów służy za oficjalny standard wymiany danych hydrograficznych przez strony Konwencji o Międzynarodowej Organizacji Hydrograficznej, a jego udostępnienie przez krajowe biura hydrograficzne innym podmiotom następuje na podstawie przepisów prawa krajowego i co ważne, w wykonaniu porozumienia zawartego z Regionalnym Centrum Koordynacji Elektronicznych Map Nawigacyjnych (RENC), natomiast standard S-63 służy do realizacji ogólnodostępnej usługi ENC. Powyższe standardy dostępu do elektronicznych map nawigacyjnych (ENC), mające swe źródło w Międzynarodowej Konwencji SOLAS i Konwencji o Międzynarodowej Organizacji Hydrograficznej, wyraźnie wskazują na odrębność udostępniania owych informacji.

Tym samym zasadnie organy orzekające twierdzą, że materia objęta wnioskiem strony uregulowana jest umowami międzynarodowymi, które wprowadzają odpłatność za korzystanie z ENC, co czyni niemożliwym jej udostępnianie w trybie przewidzianym ustawą o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego. Materiały te są wprawdzie kwalifikowane jako informacje będące informacjami sektora publicznego, jednak dostęp do nich ograniczony jest na podstawie innych ustaw.

W przedmiotowej sprawie zastosowanie znajduje Konwencja o Międzynarodowej Organizacji Hydrograficznej, sporządzona w Monako, Konwencja o Bezpieczeństwie Życia na Morzu SOLAS, sporządzona w Londynie, a także ustawa z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej, która wprost odsyła do treści umów międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, w tym między innymi do umowy międzynarodowej, zawartej przez Biuro Hydrograficzne Marynarki Wojennej z Norweskim Zarządem Map, Służbą Hydrograficzną Norwegii, na mocy której określono m.in. zasady odpłatnego udostępniania materiałów hydrograficznych.

Należy zaznaczyć, że nie zmienia tego przywoływany przez skarżącego fakt udostępnienia wskazanym w skardze podmiotom elektronicznych map nawigacyjnych (ENC) poprzez otwarty standard S-57, skoro udostępnianie wnioskowanej bazy danych w powyższym standardzie nie jest następstwem realizacji prawa tych instytucji do ponownego przetwarzania informacji sektora publicznego, ale wynika z konkretnych regulacji prawnych, w tym z przepisu art. 41b ust. 1 ww. ustawy o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej. Przy czym należy wyraźnie zaznaczyć, iż powyższe regulacje krajowe pozostają w zgodzie z przywołanymi powyżej regulacjami prawa międzynarodowego, w szczególności z porozumieniem zawartym

Sygn. akt II SA/Wa 195/22

przez Biuro Hydrograficzne Marynarki Wojennej z Norweskim Zarządem Map i Służbą Hydrograficzną Norwegii.

Nie jest także usprawiedliwiony zarzut skargi dotyczący naruszenia przepisu art. 32 Konstytucji RP.

Możliwość ograniczenia prawa do ponownego przetwarzania informacji sektora publicznego, nie stanowi ograniczenia prawa w rozumieniu ww. przepisu Konstytucji RP i nie narusza istoty przysługującego skarżącemu prawa, skoro dostęp do żądanych informacji jest zagwarantowany na gruncie odrębnej regulacji niż przepisy ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji sektora publicznego.

Biorąc powyższe pod uwagę Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, na podstawie art. 151 w zw. z art. 119 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 329 z późn. zm.), orzekł jak w sentencji wyroku.

Na oryginał właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Marja Rutkowska
Marja Rutkowska
referent stażysta